

Música a Metrònom 2001 té lloc just a l'inici del nou segle i, tot i que personalment tendeixo a una importància a aquestes situacions, en aquesta ocasió em sento en una d'aquelles posicions peculiar d'on contemplem el passat per breus instants abans de llançar-nos cap a un futur immens, que ja assaborim.

Tot un segle d'aventures sòniques i salts en el buit, en gran mesura inaugurats pels futuristes, a qui sem pre he admirat, més que cap altra raó, per la seva actitud apassionada. El món que van predir amb el que van somiar és aquí, amb els seus sistemes elèctrics i de comunicacions, les seves màquines voladores. els seus immensos edificis... Hi ha hagut, no obstant això, un canvi essencial en el motor d'aquesta transformació del món que probablement convertiria en amarg un hipotètic viatge en el temps per visitar el nostre present: la passió ha estat substituïda pel pragmatisme en la contemplació col·lectiva de tots els nostres mons.

Entre d'altres, és per aquesta raó per la qual mai no m'ha semblat apropiat el terme avantguarda. Crec que els esdeveniments del segle que just s'ha acabat ens han mostrat una vegada i una altra la persistència de l'underground com un etern -mutant- corrent subterrani que discorre per les esclatxes d'un món aboveground, que només percep els aspectes més superficials d'aquella passió i els exhibeix com un tro feu de la història, sense viure'ls. Música a Metrònom 2001 és un efímer -però suculent- cop d'ull a algunes de les "cèl·lules" que donen vida en el present a aquest enorme i etern organisme underground. Afortunadament, això només repre senta una mostra infima d'aquest organisme. Perquè aquesta és, alhora, una de les seves virtuts i una de les principals característiques del nostre present: el desenvolupament incontrolat (i incontrolable) i multi forme. Unes quantes revolucions silencioses han tingut lloc -pre post internet- sense que això hagi canviat la forma en què el món es domina, però sí les possibilitats de contemplar-lo. O, dit d'una altra manera: la varietat de mons possibles on viure.

A Música a Metrònom 2001 tenim l'ocasió de submergir-nos en alguns d'ells, conformats per diverses generacions d'artistes sonors de tot el món que mai no han presentat el seu treball en directe al nostre país. El treball pioner d'Alvin Lucier, un explorador llegendari i "orientat" excepcional dels fenòmens del nostre interior i el nostre entorn; la sampledèlia del caos digital quasimelòdic i quasirítmic de Zipperspy; el món als límits de la percepció acústica i de la presència d'allò que és minúscul de Marc Behrens i Thomas Lehn; el treball d'arqueologia sonora creativa i sorollista de dos mestres de la manipulació iconoclasta del vinil (no DJ), Emil Beaulieu i Michael Gendreau; la fiscalització brutal i enormement rica del soroll digital materialitzat per dos activistes del lapnoise, Zbigniew Karkowski i Shunichiro Okada.

Un deliciós allau de música/so/soroll de la mà i l'esperit d'un grup de creadors excepcionals provinents d'aquell underground. Crec que no són l'avantguarda de res que vindrà després. No ho necessiten. SO "presentista subterrani" i, com a tal, aprecio el seu treball i m'hi submergeixo, gaudint de l'aventura Aquest món subterrani -i sento que el nou segle també- és ple d'un buit saborós i insondable. Presentistes: Saltem en aquest buit un cop més!

Francisco López Seattle, desembre 2000

Música a Metronom 2001 tiene lugar justo al inicio del nuevo siglo y, aunque personalmente tiendo a no dar importancia a estas situaciones, en esta ocasión me siento en una de esas peculiares posiciones desde las que contemplamos el pasado por breves instantes antes de lanzarnos hacia un futuro inmenso que ya sabo reamos.

Todo un siglo de aventuras sónicas y saltos en el vacío, en gran medida inaugurados por los futuristas, a quienes siempre he admirado, más que por ninguna otra razón, por su actitud apasionada. El mundo que predijeron y con el que soñaron está aquí, con sus sistemas eléctricos y de comunicaciones, sus máquinas voladoras, sus inmensos edificios.... Ha habido, sin embargo, un cambio esencial en el motor de esa transformación del mundo que probablemente tornaría en amargo un hipotético viaje en el tiempo para visitar nuestro presente: la pasión ha sido substituida por el pragmatismo en la contemplación colectiva de todos nuestros mundos.

Entre otras, es por esa razón por la que nunca me ha parecido apropiado el término vanguardia. Creo que los sucesos del siglo que acaba de terminar nos han mostrado una y otra vez la persistencia de lo under ground, como una eterna -mutante- corriente subterránea que discurre en los resquicios de un mundo aboveground, que sólo percibe los aspectos más superficiales de esa pasión y los exhibe como un trofeo de la historia, sin vivirlos.

Música a Metronom 2001 es un efímero -pero succulento- vistazo a algunas de las "células" que dan vida en el presente a ese enorme y eterno organismo underground. Afortunadamente, esto sólo representa una muestra ínfima de ese organismo. Porque esa es a la vez una de sus virtudes y una de las principales características de nuestro presente: el desarrollo incontrolado (e incontrolable) y multiforme. Varias revoluciones silenciosas han tenido lugar -pre y post-internet- sin que ello haya cambiado la forma en que el mundo se domina, pero sí las posibilidades de contemplarlo; o, dicho de otra forma: la variedad de mundos posibles en los que vivir.

En Música a Metrònom 2001 tenemos la ocasión de sumergirnos en algunos de ellos, conformados por varias generaciones de artistas sonoros de todo el mundo, que nunca han presentado su trabajo en directo en nuestro país. El trabajo pionero de Alvin Lucier, un explorador sonoro legendario y "oyente" excepcional de los fenómenos de nuestro interior y nuestro entorno; la sampledelia del caos digital casimelódico y casirítmico de Zipperspy; el mundo en los límites de la percepción acústica y de la presencia de lo minúsculo de Marc Behrens y Thomas Lehn; el trabajo de arqueología sonora creativa y ruidista de dos maestros de la manipulación iconoclasta del vinilo (no DJs), Emil Beaulieu y Michael Gendreau; la fisicalización brutal y enormemente rica del ruido digital materializado por dos activistas del lapnoise, Zbigniew Karkowski y Shunichiro Okada.

Una deliciosa avalancha de música/sonido/ruido de las manos y el espíritu de un grupo de creadores excepcionales provenientes de ese underground. Creo que no son la vanguardia de nada que vendrá después. No lo necesitan. Soy un "presentista subterráneo" y, como tal, aprecio su trabajo y me sumerjo en él, disfrutando de la aventura AHORA. Este mundo subterráneo -y siento que el nuevo siglo también está lleno de un vacío sabroso e insondable. Presentistas: ¡Saltemos en ese vacío una vez más!

Francisco López Seattle, diciembre 2000